

Lumina urcă pe stâncă

Flavius

Fiecare noapte este o iluzie hașurată,
o vibrație pusă de-a curmezișul trupului,
să nu se ridice nicio stâncă,
o stavilă în calea uitării ochilor tăi
care sfâșie întunericul ca o lumânare
și-l topește ca pe o ceară în palmă.
Lumina lor o simt cum urcă pe stâncă,
o înalță din inimă fără să vreau,
rupe zăgazuri ca un fluviu mândru
și ajunge la porțile cerului.
Mările lui inundă memoria cu stele
apoi le împarte fiecărui muritor,
numai luna rămâne în singurătatea-i hieratică
și-și plânge în pumni de invidie.
Din scorburile pământului vinovat
ies îngerii din rădăcini cu pleoape obosite,
zboară pe la ferestrele caselor,
ne mângâie-n somn cu câte-o aripă
și lasă cuvinte ca însemne în vis.